

SOLIDARIDAD Y UNIDAD DE LOS TRABAJADORES

MADRID
Plaza de Matute, 10, 2º D. - 28.012 Metro:
Antón Martín - Tel./Fax: 91 420 03 11
sindicatosut@gmail.com

BARCELONA
Av. Meridiana, 174, tenda 2 - 08026
Metro: Clot - Tel.: 657 84 25 89
sindicatsutbcn@gmail.com

www.nodo50.org/sindicatosut

Les empreses de serveis sindicals CCOO, UGT, USO, CGT... han convocat el que ells anomenen una jornada de VAGA GENERAL de 24 hores per al dia 14 de novembre. Busquen acostumar-nos a anomenar VAGA al seguiment de les aturades parcials amb serveis mínims que convoquen les empreses de serveis sindicals però...

Què és una VAGA OBRERA? La paralització de la producció o del servei indefinidament. Quan els forners fan vaga no es produeix pa. Quan els obrers de la construcció fan vaga, les obres estan aturades. Quan els autobusos o el metro fan vaga, no circulen. Quan els pilots fan vaga no hi ha transport de viatgers ni de mercaderies. Des del moment en què s'accepta la possibilitat de que funcionin una part dels trens, avions, de les obres, de les empreses, això ja no és una vaga, com molt seria una aturada parcial que no paralitza ni la producció ni els serveis essencials.

Els esquiroles trenquen les vagues, amb ELS SERVEIS MÍNIMS LES AVORTEN ABANS DE DECLARAR-SE. Durant la VAGA abolim la COMPETÈNCIA entre els treballadors i aquesta és la base de la SOLIDARITAT de classe i de la lluita. Si amb els serveis mínims es legalitza i imposa l'esquirolatge, els convocants maten la vaga i els seus efectes, encara que afirmen que s'han aturat el 90% dels que no tenien serveis mínims. La vaga paralitza la producció o el servei! Si aquests no es paralitzen, la vaga no es fa efectiva, és AVORTADA al quedar-se en aturades parcials i, sovint, amb serveis mínims.

Però, **què és una ATURADA que no PARALITZA ni la producció ni els serveis essencials?** Per exemple, una aturada que permet l'embarcament i la descàrrega de passatgers i mercaderies **és un engany, una presa de pèl, una ANTIVAGA** que practiquen els convocants, en aquest cas les empreses de serveis sindicals, CCOO-UGT-USO-CGT i els seus ajudants subvencionats.

Canviar el nom de les coses i pretendre que així les coses canviaran la seva naturalesa és una pràctica molt comuna de la burgesia, de la socialdemocràcia, de l'estalinisme i l'anarquisme, però malgrat tot no aconsegueix l'objectiu de canviar-les encara que pugui servir per entabanar a molts. Que ho tinguin clar aquests embaucadors sindicalers: per molt que surtin amb un paraigua de casa un dia assolellat, no aconseguiran provocar la pluja.

Com es prepara i s'organitza una VAGA indefinida? En general, veiem que els aparells dels sindicats subvencionats o dels seus comitès d'empresa es reuneixen i convoquen aturades acceptant Serveis Màxims del 60% al 100%. Això és la antivaga, que crema, que converteix en cendra les energies i la combativitat dels treballadors. **La vaga es prepara als centres de treball**, convocant assemblees dins i fora de les empreses, on es discuteix la Taula Reivindicativa per la qual es convocarà la vaga. **Tots els treballadors** exposen els seus problemes laborals, salarials i socials a l'Assemblea, que globalment pren consciència dels mateixos. Tots coneixen la seva problemàtica i la dels seus companys. I una Assemblea General del rang de la vaga que es convoca decideix l'inici de la vaga, forma els piquets que ajudaran a fer-la efectiva i que al seu torn controlaran a la Comissió Negociadora, que ha de ser revocable en tot moment. És a dir, **la Vaga es prepara, es decideix i es controla des dels centres de treball**. La massa de treballadors que ha de fer la vaga és qui la convoca, la controla i la desconvoca després de la corresponent valoració en Assemblea General.

Res d'això es cultiva ni es practica des dels "sindicats" subvencionats, ni als centres de treball, ni a les empreses, ni molt menys a nivell general, mentre cultiven i practiquen la política de convocatòria d'aturades parcials de 24 hores amb serveis mínims, als que anomenen vagues, a cop de xiulet, tant a nivell d'empreses, com de sectors, com a nivell general, habitualment amb una taula reivindicativa deliberadament ambigua i fins i tot desconeixedora per molts dels treballadors. Tal pràctica ha estat portada fins al paroxisme per CGT i CNT, que van convocar una jornada de vaga general a Catalunya per al dia 31 d'octubre convertint-la en una paròdia de vaga/"dia de lluita" al cap d'uns dies en conèixer la convocatòria del 14 de novembre per part de les empreses de serveis sindicals CCOO-UGT-USO i la mateixa CGT, com si convocar i desconvocar els treballadors a la vaga (i més si cap a una general) fos tan trivial com convocar-los a una celebració o un concert.

En aquest sentit, no podem deixar de recordar **la responsabilitat dels que ens convoquen a aquestes aturades parcials en la generació dels mals que diuen combatre**: en la política de FRAGMENTACIÓ practicada pels "sindicats" subvencionats permetent la introducció de les subcontractes a les empreses (neteja, seguretat, manteniment, informació, administratiu, etc.) des de fa ja 30 anys, donant suport l'extensió de les privatitzacions que ara amenacen ja a RENFE, AENA, CORREOS, SANITAT, ENSENYAMENT, METRO, AUTOBUSOS, ..., sense esmentar el suport a la recepta de genèrics i no de veritables medicines a la sanitat o el nomenament d'"autoritat pública" dels treballadors de l'ensenyament i la sanitat, que no podem més que rebutjar activament. El sindicalisme de l'aristocràcia obrera es va rendir ja llavors en assumir la defensa dels negocis de les empreses estatitzades privatitzant part dels serveis que ara anirem pagant amb la pèrdua de condicions de treball i de vida que estan arribant ja als sectors on aquestes havien arribat a ser mitjanament acceptables, com entre el funcionariat, en ser privatitzat tot o gairebé tot incloent les plantilles de treballadors assalariats laborals i fins i tot a molts funcionaris. **Hem d'assumir la lluita perquè tots els treballadors de les contractes i tots els interins passin a fixos de plantilla** dels centres oficials o privats, lluitant per la reducció de jornada a 30 hores setmanals sense reducció salarial i convertint els centres de treball en VESPERS, només així podrem aturar els acomiadaments i les privatitzacions.

La **funció de bomber social del sindicalisme subvencionat** es veu cada cop més clara, en ser cada vegada més indiscutible quina és l'única recepta que pot oferir la burgesia i el seu Estat (ja sigui espanyol, català, basc, gallec, andalús, valencià,

madrileny o alemany) per superar la seva molt real crisi de sobreproducció (que la producció industrial ja ha caigut el 34% des de 2007 a setembre de 2012) i que només pot passar per descarregar-la sobre nosaltres per mantenir els seus beneficis: FER-NOS TREBALLAR MOLT MÉS I PAGAR-NOS MOLT MENYS, mentre mantenen a l'atur a tots els treballadors que sigui necessari perquè pressionin a la baixa els salaris, desmantellant totes les engrunes que ens podrien haver caigut fins ara en forma de serveis socials i subsidis, rebaixant salaris i augmentant jornades, i preparant l'única sortida històrica que són capaços d'oferir a la humanitat: LA GUERRA IMPERIALISTA MUNDIAL. Per evitar que l'espurna social que totes aquestes mesures han de generar arribi a calar, encenen petits focs d'un dia, sempre controlats i dirigits, buscant precisament cremar tots els conats de lluita organitzada conseqüent que puguin anar sorgint, i intentant arrossegar-los al curs legal i a les **reivindicacions de la petita burgesia**: el cooperativisme, el no pagament del deute exterior, i sobretot, la defensa de l'interès de l'empresa i de l'interès nacional. Això és el que es busca canviant la legislació dels desnonaments ara i no fa dos anys: els bancs "centren el seu missatge en que tenen **NUL INTERÈS A QUEDAR-SE AMB MÉS PISOS**" (Expansió 10-11-2012). És a dir, tot aquest munt d'habitatges en mans dels bancs més els 250.000 que esperen desnonament enfonsarien totalment els preus de la venda i el lloguer. Per aquest interès i perquè les subvencions recaiguin en els bancs, els polítics canvien la legislació i s'apunten el punt!

Hem de rebutjar la defensa de l'interès de l'empresa i dels bancs (que és l'avantsala de la defensa de l'interès nacional) que en una situació de crisi profunda com l'actual només ens pot portar a auto-imposar-nos els sacrificis que el capitalisme necessita per mantenir la seva taxa de guany. Per contra, hem d'abraçar la defensa intransigent i la millora a ultrança de les nostres condicions laborals i socials: **SI EL CAPITALISME NOMÉS POT VIURE REBENTANT LA CLASSE OBRERA, ORGANITZEM-NOS PER ACONSEGUIR QUE REBENTI EL CAPITALISME!**

Hem de rebutjar la defensa de l'interès nacional (terme amb el qual es camufla l'interès de la burgesia nacional) com una més de les mentides amb les que enfronten uns treballadors a altres i com la forma de fer-nos defensar amb les nostres vides la nostra pròpia burgesia explotadora en cas de conflicte imperialista: **ELS OBRERS NO TENIM PÀTRIA!** i si no que li expliquin a tots els treballadors que es veuen obligats a buscar una feina a l'estranger o dins d'aquest país davant la situació a l'Estat imperialista espanyol ... Els obrers, a tots els països, som estrangers!

Vivim moments de confusió afegida, enfocada a encegar encara més el cervell i els sentits de la classe obrera. D'una banda la burgesia espanyola llança campanyes quotidianes ultranacionalistes contra Alemanya i contra la filla del capellà protestant, Angela Merkel, i contra els nacionalismes perifèrics, sobre els que descarrega la responsabilitat de la crisi de supercapacitat productiva, de superproducció i de deflació, tractant d'amagar i encobrir el **MONSTRE**, el sistema capitalista, la classe capitalista, l'Estat capitalista. Seguint aquesta línia ultranacionalista de tota la burgesia espanyola, la petita i mitjana burgesia catalana també ha saltat a Ruedo Ibèric (després d'haver colpejat violentament els treballadors de l'ensenyament, la salut, els transports, tota la classe obrera, amb mesures que es van generalitzant per tot l'estat espanyol com una epidèmia) acusant de generar tots els mals socials al Km 0, és a dir, a Madrid. Lògicament aquests arguments del nacionalisme català són com els arguments del govern nacionalista espanyol cap a Alemanya, simples taparrabos de mals pagadors!! Els uns i els **altres només busquen desviar l'atenció dels obrers** cap a horitzons perduts en la història i en el temps, que enterrem la nostra **SOLIDARITAT** classista proletària i ens matem dialèctica i físicament en el clàssic "Reñidero espanyol", mentre que la burgesia espanyola i les seves faccions catalanes o espanyoles segueixen menjant i fent els seus negocis junts.

Els proletaris d'arreu del globus terraquí, tots els explotats, tots els obrers assalariats, formem una **CLASSE**, la classe proletària. O som **INTERNACIONALS** O **NO SOM MÉS QUE CARN DE CANÓ**, CARN PER ALS VOLTORS CAPITALISTES DE MADRID O DE CATALUNYA, DE PARÍS O DE PEKIN. **MORIN TOTS ELS NACIONALISMES QUE NO PODEN SER JA MÉS QUE REACCIONARIS!! COMPANYYES I COMPANYYS PROLETARIS: PAU ENTRE NOSALTRES I GUERRA ALS EXPLOTADORS I ALS TIRANS!!**

No podem enganyar-nos a nosaltres mateixos i anomenar vagues a aquestes aturades parcials amb acceptació dels serveis mínims que imposa l'Estat, sempre al servei de la Patronal, i sortir al carrer només aquests dies mentre abaixem el cap diàriament a les empreses. Quan hàgim fet el treball de base en les empreses i als llocs de treball, quan la resposta als atacs de la Patronal i el seu Estat es doni en el dia a dia i quan l'aplicació pràctica de totes les reformes laborals hagudes i per haver trobi una forta oposició dels treballadors en les mateixes empreses, llavors estarà la situació madura perquè aquests mateixos treballadors no només convoquem sinó que prenguem part activa en una **VAGA GENERAL INDEFINIDA I SENSE SERVEIS MÍNIMS que posi en discussió el poder de la Patronal i el seu Estat.**

Mentrestant, no hem de rebutjar participar activament en les aturades parcials convocades pels "sindicats" subvencionats ja que participar-hi ens brinda precisament l'oportunitat de difondre els mètodes i les posicions clàssiques del sindicalisme de classe, posar sobre la taula els problemes reals que amenacen la nostra classe, així com de curtir-nos juntament amb els companys de classe que prenguin part en ells, preparant i unint les diferents lluites de cara a l'organització de la defensa d'una **taula reivindicativa comuna** de tota la classe obrera, que tingui especialment en compte les necessitats dels sectors més desfavorits de la mateixa, i que ha d'incloure almenys:

Lloc de treball o subsidi indefinit de 1500 euros mensuals per a tots els treballadors!

Jubilació als 55 anys amb el 100% de la base reguladora!

A igual treball, igual salari i iguals condicions laborals i socials!

Fora ETT's i subcontractes, tots a fixos de l'empresa principal!

Reducció de la jornada laboral a 30 hores setmanals sense reducció salarial, cap a la ABOLICIÓ DEL TREBALL ASSALARIAT!

XERRADA-COL·LOQUI

CRISI CAPITALISTA DE SOBREPRODUCCIÓ RELATIVA: CAUSES I DESENVOLUPAMENT

Dia i hora: Diumenge 18 de novembre de 2012 a les 11h del matí

Lloc: Av. Meridiana número 174, tenda 2, Barcelona <M> Clot (L1, L2, Renfe)